

Mishimas texter glädjande bekantskap

Teater

Scen: Blå teatern

Pjäsa: "Sotoba Komachi",
"Sidentrumman" av Yukio
Mishima

Översättning: Per Erik
Wahlund

Regi: Mikael Lidén

Scenografi: Hans Ramström

Medverkande: Marika Berg-
ström, Göran Svensson, Dan
Raskler med flera

Bara ett dumhuvud tycker att alla vackra kvinnor blir fula så snart de åldras. Det är ett misstag. En vacker kvinna förblir en vacker kvinna även när hon är nittionio år. Har hon rynkor så innebär det endast att hon är en ful skönhet.

NÄR TEATER SATORI under rubriken "Kärlekens höst" spelar två av Yukio Mishimas moderna no-spel ("Sotoba Komachi", "Sidentrumman") låter man ungdomskärlekens berusning kollidera med en kärlek som mognar i ett längre tidsperspektiv. En äldre människas upplevelse växer kanske inte i styrka men den ser något annat.

Mishimas texter är fascinerande och det är en glädje att stifta bekantskap med dem genom Teater Satori. Men det är som om viljan är större än förmågan hos gruppen. Pjäserna finner sig inte till rätta på Blå teatern. Om gruppen i sin tidigare japanska uppsättning "Kärlekens timme" lät sig inspireras till en hög grad av stilisering gör sig nu frånvaron av ett samlat teatralt grepp påmind. Regissör Mikael Lidén litar i alltför stor utsträckning på ordens egen kraft.

STÖRST INTRYCK GÖR Marika Bergström. Som den vackra Tsukioka är hon rak, stolt och sätter sitt värde högt över alla andra. Som den uråldriga kvinnan Komachi talar hon med en sprucken röst. Kroppen kutar och händerna skakar. På henne kan man se hur kärleken förändras.

Sven Hansell